

Jön Isten!

Időpont: Szentháromság utáni 18. vasárnap, 1955. október 9.

Alapige: Mikeás 6:6-8.

Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendő borjúkkal?! Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olaj-patakokban? Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?! Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járd a te Isteneddel.

Mikeás prófétának nagy szorongás él a szívében. Az a meggyőződése, hogy Isten meglátogatja az Ő népét. Jön Isten perbeszálló indulattal. Pere van az Úrnak hálátlan népével. /2. v./ Mikeás előtt nem kétséges, hogy ennek a pernek csak rossz vége lehet. Ha Isten az igazságot akarja érvényre juttatni, márpedig minden pernek ez a célja, akkor végünk van.

Valahányszor azt érzi az ember, hogy jön Isten felém, mindig erőt vesz rajtunk ez az izgatott szorongás. Ezért dugja össze fejét már az első emberpár a bűneset után, mikor hallja, hogy jön Isten s tanakodik azon, hogy hová rejtőzzék el Isten elől. /I. Móz. 3:8./ Ezért veti fel az izgatott kérdést Mikeás népe is: "Mivel menjek elibe az Úrnak?" /6. v./ Ezért lesz Úrrá a megkeseredett tanácsalanság az első pünkösd gyülekezeten is, mikor a Szentlélek egészen közel hozza hozzá, jelenvalóvá teszi számára Istent. Ezért kérdik: "Mit cselekedjünk?" /Ap. csel. 2:37./ És az utolsó időkben, mikor ország-világ előtt nyilvánvalóvá lesz, hogy jön Isten, ezért kiáltanak emberek a hegyeknek: "Essetek mireánk és rejtsetek el minket!" /Jel. 6:16./

Melyikünk nem érezte még ezt az izgatott tanácsalanságot, mikor belülről valami azt súgta: Jön Isten!/? Mit csináljak? Mit csináljak? Törtük a fejünket Mikeás népével s nem tudtunk semmi okosat kigondolni. Erre a töprengésre felel mai igénk.

1. Jön Isten? Menj Elébe! Ennyit már Mikeás népe is tudott, hiszen ezért kérdezte: "Mivel menjek elibe az Úrnak?" /6. v./ Nagy dolog ez. Sokan még ma sem tudják. Az ember általában inkább menekülni és bujkálni akar Isten elől, nem pedig elibe menni. Így tett az első ember s így fognak tenni az utolsó emberek is. Teljesen hiábavaló próbálkozás. Régen megmondta már a zsoltáríró: "Hová menjek a te lelked elől, és a te orcád elől hová fussak? Ha a mennybe hágnok fel, ott vagy, ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: ott is a te kezéd vezérelne engem, és a te

jobb kezed fogna engem." /Zsolt. 139:7-10./ Ha Isten egyszer úzóbe vesz és beszélni akar veled, hiába temeted bele nappal magadat a munkába s kergeted el a megszólító Istent azzal, hogy nem érsz rá, felkelt majd éjjel, elkergeti az álmod szemedről s leül ágyad szélére és úgy kényszerít arra, hogy hallgasd meg, amit mondani akar. Hiába ölöd mámorba a nyugtalanságodat, mint Belsazar király, a korcsma falán is eléd áll a számon kérő isteni szó. /Dán. 5:25./ Ne menekülj tehát, hanem állj meg! Ne bujkálj, hanem állj elő! Sőt! Menj Elébe! A biblia azt mutatja és sok bűnös megtérése azt igazolja, hogy Isten elől csak egyetlen helyre lehet menekülni: magához Istenhez. Amikor a bűnös, aki ellen körözést adtak ki, úgy látja, hogy már nagyon szorul körülötte a hurok s idegileg sem bírja már az örökös félelmet és bujdosást, rászánja magát arra, hogy önként jelentkezék a bíró előtt. Szánd rá erre te is magad és menj Elébe Istennek!

2. De mivel menjek Elébe? Menj elébe üres kézzel! Ezt a leckét már Mikeás népe sem tudja. Minden áron vinni szeretne valamit Isten elé. Ilyen gondolatok forognak agyában: "Hajlongjak-e a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-e elébe, esztendő borjúkkal?! Kedvét leli-e az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezer olajpatakokban? Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?!" /6-7. v./

Ezek az elgondolások világosan mutatják, hogy a népet az Istennel való találkozás kérdésében a bűne zavarja. Ezért fél Istentől és ezért szeretné kiengesztelni Őt. Olyanforma gondolatok élnek benne, mint Jákóbban az Ézsauval való találkozás előtt. Hatalmas ajándékot akar maga előtt küldeni, hogy elfelejtse vele haragját s megnyerje jóindulatát, mielőtt találkozna. Ez a nép is minden áldozatra kész azért, hogy Istent kiengesztelje. Hajlandó hódolni Előtte, hajlongani, dicséretet énekelni neve magasztalására, imádni Őt. Nem sajnálja az időt a templomlátogatásra s tékozló bőkezűséggel teszi oltárra az áldozatait. Ezerszámra ontja a kosok vérére s patakokban önti az olajat az oltárra. Még arra is hajlandó lenne, ami pedig tiltott dolog volt Izraelben, hogy emberáldozatot hozzon Isten kiengesztelésére. Még elsőszülött gyermekét, álmának valóra válását, neve hordozóját is fel tudná áldozni, ha ez segíthetne.

Az, hogy mind e mögött kérdőjel van, mutatja, hogy a nép nem bízik az áldozatok engesztelő erejében. Azért kérdi, hogy kedvét leli-e az Úr ezekben, mert úgy érzi, hogy nem, hiszen az ember semmit sem adhat Istennek, amit nem Tőle kapott volna. Csak egy valamink van, ami a saját szerzeményünk: a bűnünk. Üres kézzel kell mennem elébe. Hányszor énekelted már: "Jövök semmit nem hozva...", de igaz volt-e ez az ének az ajkadon? Átérezted-e igazán az üres kéz rettentő koldus sorsát s Istennek való teljes kiszolgáltatottságát?

3. Ennek az éneknek folytatása is van: "Jövök semmit nem hozva, Keresztedbe fogódzva, Meztelen, hogy felruházz, Árván, bízva, hogy megszánsz." Mindezt ilyen újtestamentumi világosságban természetesen nem láthatta még Mikeás népe, de valami sejtelve neki is volt minderről s ő is érzett valamit ebből: Menj elébe kegyelmébe vetett hittel! Tudja, hogy Isten jön. Azt is tudja, hogy megérdemelné a pusztulást. De azt is tudja, hogy Isten azért jelenti be jövetelét prófétája által, azért mondja meg, hogy mit kíván tőle, mert nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen. Nem elpusztítani, hanem megmenteni akar. Valami sejtelve lehetett ennek a megmentő kegyelemnek az útjáról és az áráról is. Látja, hogy a kiengesztelés útja az áldozat. Az áldozatok felsorolásának rendje azt is mutatja, hogy látja: nem az áldozat tömege, hanem a minősége a fontos. Mint utolsó lehetőség felmerül benne az a gondolat is, hogy Istent talán csak az engesztelné ki, ha a legkedvesebb gyermek lenne a bűnért való áldozat.

Ez is lett azután az engesztelő áldozat, de nem ember hozta, hanem Isten. Ő adta egyetlen egyszülött Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért a kereszttel kinyújtva. Hogyne kellene nekem hinni a kegyelemben, mikor Isten a kereszttel jön elém, azzal a kereszttel, amelyen elvégeztetett az engesztelés énértem is, ahol át van szegezve, meg van semmisítve, érvénytelenítve van Isten ellenem való nagy perében az én vádiratom! Nem nekem kell áldozatot hoznom. Az áldozat már megtörtént. Megnyíltak Krisztus sebei, az egyetlen óvóhely, ahová Isten haragja elől én, a bűnös ember, elrejtőzhetem. Énekeld hát: "Jövök semmit nem hozva, Keresztedbe fogódzva"!

4. Jön Isten? Menj elébe hálaadással!

Az ige utolsó verse így szól: Megjelentette néked, óh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot." /8. v./ Ha ezt az ígét nem újtestamentumi szemléletben s nem az eddig elmondottak lelki összefüggésében olvassuk, akkor úgy tűnik fel, mint a cselekedetek által való megigazulás irányában elindító isteni parancs. Ha azonban úgy olvassuk, amint nekünk kell és lehet, akkor ez az ige a gyümölcsstermő hálára elkötelezés lesz. A hit ugyanis a még nem látott kegyelmet is valóságnak tudja. Olyan valóság a számára a hitt kegyelem, hogy döntően befolyásolja egész életét, eltölti szívét s meghatározza magatartását. Gyümölcsöket terem a hála nála.

Ilyen hála-gyümölcs az igazság cselekvése. Ez az igazság a hívő ember számára Isten ígéje. Az ó-testamentumi ember is erről tesz bizonyosságot: "A te ígédnek summája igazság" /Zsolt. 119:160./ és Jézus is így szól főpapi imádságában: "A te ígéd igazság". /Ján. 17:17./ Luther ebben a versben egyenesen Isten ígédnek fordítja az "igazság" szót. A hálás ember

nemcsak hallgatja és olvassa Isten igéjét, hanem cselekszi is. Szót fogad Istennek. Igéjének engedelmeskedő hálás lélekkel megy elébe. Nem azért, hogy kegyelmet kapjon, hanem azért, mert hiszi, hogy kegyelmet kapott.

Ilyen hála-gyümölcs az irgalmasság szeretete is. Olyanok szeretete, akiket csak irgalomból és irgalommal lehet szeretni, akiket csak azok tudnak szeretni, akik megtudnak bocsátani, mert ők is bocsánatra szorulnak és naponként bocsánatot kapnak. Bocsánatból élnek. Épp ezért szeretik ezt az irgalmasságot. Nem kényszeredetten gyakorolják, nem áldozatnak tekintik, hanem szívesen és örömmel teszik.

Ott van-e ez a két hála-gyümölcs életem fáján?

5. Megemlíti a próféta még egy harmadik hála-gyümölcsöt is: "alázatosan járj a te Isteneddel." /8. v./ Aki a próféta kijelentés szerint megy elébe Istennek, az egy nagy csodát él át. Jön Isten. Szorongva várja fürgeteges ítéletét a bűnös. És íme, a haragos Isten úgy érkezik meg az emberhez, mint kegyelmes Atya. Megindul az ember. Vánszorogva, félelemmel, üres kézzel, de mégis reménykedve a kegyelem nagy "talán"-jában. Ezen az úton a kereszttel hitre jut, hitében övé lesz a kegyelem, Istené lesz egész hálás élete s megérkezik Istenhez, mint megtért ember. Úgy indulnak egymással szembe, mint Bíró és vádlott, s úgy találkoznak, mint Atya és gyermeke. Eddig szembe mentek egymással, egymás ellen volt az életirányuk, most összeölelkeznek, s ezután együtt járnak. Az ember nem akarja többé elereszteni Isten kezét s szomorú múltjára emlékezve ezután alázatosan, de boldogan együtt jár Istennel.

Ez az én élettörténetem-e? Isten szeretné, ha az lenne. Ámen.